

Papa Francesc: “Tant Josep com Maria ens ajuden a anar a Jesús”

Dc, 9/02/2022 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 9 de febrer 2022

Catequesi sobre Sant Josep

Estimats germans i germanes, bon dia!

[En l'última catequesi](#), estimulats una vegada més per la figura de Sant Josep, vam reflexionar sobre el significat de la *comunió dels sants*. I a partir d'això, avui voldria aprofundir en la devoció especial que el poble cristià ha tingut sempre a Sant Josep com a *patró de la bona mort*. Una devoció que neix del pensament que Josep va morir assistit per la Verge Maria i per Jesús, abans d'abandonar la casa de Natzaret. No hi ha dades històriques, però com que Josep ja no es veu en la vida pública, es creu que va morir allà a Natzaret, amb la família. I l'acompanyaren en la mort Jesús i Maria.

El **Papa Benet XV**, fa un segle, escrivia que «per Josep anem directament a Maria, i, per Maria, a l'origen de tota santedat, que és Jesús». Tant Josep com Maria ens ajuden a anar a Jesús. I encoratjant les pràctiques pietoses en honor de Sant Josep, en recomanava una en particular, i deia així: «Com que és merescudament considerat com el més eficaç protector dels moribunds, perquè va morir acompanyat per Jesús i Maria, serà cura dels sagrats Pastors inculcar i afavorir [...] aquelles associacions pietoses que s'han constituït per pregar a Josep en favor dels moribunds, com les “de la Bona Mort”, del “Trànsit de Sant Josep” i “pels Agonitzants”» (Motu proprio [Bonum sane](#), 25 juliol 1920): eren les associacions de l'època.

Estimats germans i germanes, potser que algú pensi que aquestes paraules i aquest tema siguin només un llegat del passat, però en realitat la nostra relació

amb la mort mai és sobre el passat, és sempre present. El **Papa Benet** deia, fa uns dies, parlant de si mateix que “es troba davant la porta obscura de la mort”. És agradable agrair al Papa Benet que als seus 95 anys tingui la lucidesa de dir-nos això: “Estic davant la foscor de la mort, la porta fosca de la mort”. Quin bon consell que ens ha donat! L’anomenada cultura del “benestar” mira d’eliminar la realitat de la mort, però d’una manera dramàtica la pandèmia del coronavirus l’ha tornat a destacar. Ha estat terrible: la mort ha estat a tot arreu, i tants germans i germanes han perdut persones estimades sense poder estar a prop d’elles, i això ha fet que la mort sigui encara més dura d’acceptar i processar. Em deia una infermera que una àvia que tenia el covid s’estava morint i li va dir: “Voldria saludar els meus, abans d’anar-me’n”. I la infermera, valenta, va agafar el telèfon i la va connectar. La tendresa d’aquell comiat...

Malgrat això, mirem de totes maneres d’allunyar el pensament de la nostra fi, enganyant-nos així per treure’n el seu poder i allunyar la por. Però la fe cristiana no és una manera d’exorcitzar la por de la mort, sinó que més aviat ens ajuda a afrontar-la. Abans o després, tots nosaltres passarem per aquesta porta.

La veritable llum que il·lumina el misteri de la mort ve de la resurrecció de Crist. Aquí hi ha la llum. I escriu Sant Pau: Ara bé, si es predica que Crist ha ressuscitat d’entre els morts, com pot ser que alguns de vosaltres digueu que no hi ha resurrecció dels morts? Si no hi ha resurrecció dels morts, Crist tampoc ha ressuscitat! Però si Crist no ha ressuscitat, aleshores la vostra predicació és vana i és vana també la vostra fe» (1 Cor 15,12-14). Hi ha una certesa: Crist ha ressuscitat, Crist ha ressuscitat, Crist viu entre nosaltres. I aquesta és la llum que ens espera darrere d’aquesta porta fosca de la mort.

Estimats germans i germanes, només amb la fe en la resurrecció podem passar per alt l’abisme de la mort sense deixar-nos aclaparar per la por. No només això: podem donar a la mort un paper positiu. De fet, pensar en la mort, il·luminada pel misteri de Crist, ens ajuda a mirar tota la vida amb una mirada nova. No he vist mai, al darrera d’un cotxe fúnebre, un camió de mudances! Al darrera d’un cotxe fúnebre: no ho he vist mai. Hi anirem sols, sense res a les butxaques del sudari: res. Perquè el sudari no té butxaques. Aquesta soledat de la mort: és veritat, no he vist mai al darrera d’un cotxe fúnebre un camió de mudances. No te sentit acumular coses si un dia ens morirem. El que hem d’acumular és la caritat, és la capacitat de compartir, la capacitat de no romandre indiferents davant les necessitats dels altres. O, de què serveix discutir amb un germà o una germana, amb un amic, amb un familiar, o amb un germà o una germana en la fe si després ens hem de morir? De què serveix enfadar-se, enfadar-se amb els altres? Davant la mort moltes preguntes canvien de dimensió. És bo morir reconciliat, sense deixar rancors i sense remordiments! M’agradaria dir una veritat: tots anem cap a aquesta porta, tots.

L’Evangeli ens diu que la mort arriba com un lladre, això diu Jesús: arriba com un lladre, i per molt que nosaltres vulguem saber-ne l’arribada, potser planificant la nostra pròpia mort, continua essent un esdeveniment amb el qual hem de passar comptes i davant del qual hem de prendre decisions.

Dues consideracions per a nosaltres cristians són clares. La primera: no podem evitar la mort, i precisament per això, després d’haver fet tot el que era humanament possible per guarir la persona malalta, és immoral la persistència en la teràpia (cf. [Catecisme de l’Església Catòlica](#), n. 2278). Aquella frase del poble

fidel de Déu, de la gent senzilla: “Deixa'l morir en pau”, “ajuda'l a morir en pau”: quanta saviesa! La segona consideració fa referència a la qualitat de la mort mateixa, la qualitat del dolor, del sofriment. De fet, hem d'agrair tot l'ajut que la medicina està intentant donar, perquè mitjançant les anomenades “cures pal·liatives”, cada persona que es prepara per viure l'últim tram de la seva vida, ho pugui fer de la manera més humana possible. Tanmateix hem de tenir cura de no confondre aquest ajut amb actuacions inacceptables que porten a matar. Hem d'acompanyar la mort, però no provocar la mort o ajudar a qualsevol forma de suïcidi. Recordo que sempre s'ha de privilegiar el dret a curar i a curar tothom, per tal que no es descartin els més febles, en particular els ancians i els malalts, que no siguin mai descartats. La vida és un dret, no la mort, que s'ha d'acceptar, no administrar. I aquest principi ètic afecta a tothom, no només els cristians o els creients. Però m'agradaria remarcar aquí un problema social, però real. Aquella “planificació” - no sé si és la paraula correcta - accelerant la mort de la gent gran. Tantes vegades es veu en una determinada classe social que els ancians, perquè no tenen els mitjans, se'ls donen menys medicaments que els que necessitarien, i això és inhumà: això no és ajudar-los, això és empènyer-los més de pressa a la mort. I això no és humà ni cristià. Les persones grans han de ser tractades com un tresor de la humanitat: són la nostra saviesa. Encara que no parlin, encara que no tinguin sentit, són tanmateix el símbol de la saviesa humana. Són els que van caminar al davant nostre i ens han deixat tantes coses boniques, tants records, tanta saviesa. Per favor, no ailleu la gent gran, no accelereu la mort dels ancians. Acaronar una persona gran té la mateixa esperança que acaronar un infant, perquè l'inici i la fi de la vida és un misteri sempre, un misteri que cal respectar, acompanyar, cuidar, estimar.

Que Sant Josep ens ajudi a viure el misteri de la mort de la millor manera possible. Per a un cristià la bona mort és una experiència de la misericòrdia de Déu, que s'acosta fins i tot en aquell últim moment de la nostra vida. Fins i tot en la pregària de l'Ave Maria, nosaltres preguem demanant a la Mare de Déu que ens sigui propera “en l'hora de la nostra mort”. Precisament per això m'agradaria acabar aquesta catequesi preguntant tots junts a la Mare de Déu pels moribunds, pels que estan vivint aquest moment de pas per aquesta porta fosca, i pels familiars que estan vivint el dol. Preguem junts:

Ave Maria...

Traducció: Josep M. Torrents